

РЕШЕНИЕ

№ 1078

гр. София, 21.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 31.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13102** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 АПК.

Твърди се в исковата молба на С. К. С. от [населено място] хан, [община], [улица], ЕГН [ЕГН], че е претърпял имуществени вреди в размер на 510 лв. – държавна такса в размер на 10 лв. по нахд № 10050/2015 г. по описа на Административен съд София град (АССГ) и 500 лв. – адвокатско възнаграждение за защита по същото дело, по което с влязло в сила съдебно решение № 1714 от 12.03.2016 г., поправено с определение (с характер на решение) № 3155 от 03.06.2016 г., е отменено частично наказателно постановление (НП) № 42-0000529 от 06.02.2014 г. на директора на РД „АА“ [населено място] относно наложени на С. С. административни наказания: 1. Глоба в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.40, т.5 от Наредба № 2 от 15.03.2002 г. за условията и реда за утвърждаване на транспортни схеми и за осъществяване на обществени превози на пътници с автобуси (Наредба № 2 на МТ); 2. Глоба в размер на 700 лв. за нарушение на чл.37а, т.7 от Наредба № 2 на МТ; 3. Глоба в размер на 500 лв. за нарушение на чл.33, т.3 от Наредба № 2 на МТ, вр. чл.8, ал.1 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологически изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания (Наредба № 36 на МТ) и 4.Глоба в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.40, ал.1, т.9 от Наредба № 2 на МТ.

Претендира се съдът да постанови решение, с което да осъди Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (И.) да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 510 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане и направените в производството разноски.

Ответникът Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ оспорва иска в писмен отговор от 19.12.2017 г.

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за неоснователност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Не се спори между страните, че с влязло в сила съдебно решение № 1714 от 12.03.2016 г., поправено с определение (с характер на решение) № 3155 от 03.06.2016 г., по нахд № 10050/2015 г. на АССГ, е отменено частично НП № 42-0000529 от 06.02.2014 г. на директора на РД „АА“ [населено място] относно наложени на С. С. административни наказания. Т.е. спорът е решен в полза на касационния жалбоподател С. и противната страна (И.), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе гражданската отговорност за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на О. на ВАС - при предявени пред административните съдилища искове по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Изпълнена е процесуалната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК с оглед отмяната на НП.

Неоснователна е претенцията за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. На първо място, защото доказателства в тази насока не се съдържат в кориците на нахд № 10050/2015 г. по описа на АССГ. И на следващо място, тъй като в касационното производство по чл.63, ал.1 ЗАНН не се дължи и внася държавна такса.

Спорна се явява претенцията за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. с оглед възражението на ответника, че представеното по нахд № 10050/2015 г. адвокатско пълномощно от 28.01.2016 г. не е подписано от С.. Въпросът е относно възникването на представителната власт на адв.С. и размера на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В производството по оспорване на НП пред СРС С. е бил защитаван от друг адвокат – И. С.. Касационна жалба срещу решението на СРС е подадена на 23.09.2015 г., подписана лично от С.. С молба от 26.01.2016 г. по нахд № 10050/2015 г. на АССГ адв. Г. С. е поискал издаване на незаверени преписи от документи от първоинстанционното производство пред СРС, като с резолюция на съдията-докладчик от 27.01.2016 г. това е разрешено, но след представяне на пълномощно. Преписите са получени от адв.С. на 28.01.2016 г. и очевидно тогава адв.С. е изготвил и представил по нахд № 10050/2015 г. оспореното пълномощно от 28.01.2016 г. Не е налице твърдяното от ответника несъответствие между датата на изготвяне на пълномощното на 28.01.2016 г., тъй като тогава касационният жалбоподател е знаел номера на касационното дело, образувано през 2015 г. Това потвърждава тезата на С., че се е свързал с адв.С. едва по повод на касационното

обжалване на НП, което съвпаднало с период на негово тежко заболяване, възпрепятствало го лично да подпише пълномощното от 28.01.2016 г.

Съдът намира, че неправилно е открил производство по реда на чл.193 и сл. ГПК по повод заявеното в отговора на исковата молба оспорване на подписа на С. под адвокатското пълномощно от 28.01.2016 г. Същото не е довело до накърняване правата на страните в процеса, доколкото определението по чл.193 ГПК е от категорията на актовете по чл.253 ГПК, които съдът може сам да отмени или измени, вкл. при допуснатата грешка. Като писмен документ пълномощното от 28.01.2016 г. е представено по нахд № 10050/2015 г. и е могло да бъде оспорено най-късно в откритото съдебно заседание на 12.02.2016 г., в което обаче не е присъствал процесуален представител на И.. Липсата на проявена процесуална активност от една от страните в процеса при обжалване на НП не може да санира пропуска й по оспорване на документ, представен в същото съдебно производство, в преклузивния срок по чл.193, ал.1 ГПК. Въз основа на представеното пред тричленния състав на АССГ пълномощно по нахд № 10050/2015 г. адв.С. е извършил процесуални действия, приети за надлежни от съда – осъществил е процесуално представителство на С. в о.с.з. на 12.02.2016 г. и е поискал допълване на решението в частта за разносните молба от 24.06.2016 г. (л.44 от делото пред СРС). Представянето на частния документ пред държавен орган придава достоверност на датата му по смисъла на чл.181 ГПК, т.е. налице е надлежно осъществено процесуално представителство като една от формите за упражняване на адвокатската професия по смисъла на чл.24, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Пред настоящия съд е представена епикриза от Специализирана болница за пневмо-фтизиатрични заболявания – С. област за проведено от С. болнично лечение в периода 04.02. – 10.02.2016 г. (в срока за призоваване по чл.56, ал.3 ГПК преди съдебното заседание на 12.02.2016 г.) с диагноза „Плевропневмония в ляво“. От същата се установява, че пациентът е съобщил за болки в ляво гръдната половина, появили се преди около месец (т.е. през м.януари 2016 г.), със съпътстващо ограничено движение и болки в ляво раменната става. Това от своя страна придава достоверност на твърденията на С. в о.с.з. на 31.01.2018 г., че се е свързал с адв.С. едва по повод касационното обжалване на НП, но тогава били започнали проблемите със заболяването му. Това го мотивирало да възложи на адвоката си всички необходими действия във връзка със защитата му, тъй като бил в продължително болнично лечение. Тези обяснения са житейски логични и съответстват на писмените доказателства по делото – както относно периода на съставянето им (пълномощно и медицинска документация), така и касателно заявената тежка диагноза. Последната се потвърждава от епикриза от Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология за проведено лъчелечение в периода 06.12.2017 г. – 19.01.2018 г., от анамнезата на която се установява, че онкологичното заболяване е открито през м.май 2016 г.

Нормата на чл.25, ал.3 от Закона за адвокатурата предоставя възможност на адвоката да представлява своя клиент и въз основа на устно упълномощаване при неотложни действия, когато това се налага за запазването на правата и законните интереси на клиента. Съдът намира, че проведеното от С. болнично лечение в периода непосредствено преди откритото съдебно заседание на 12.02.2016 г. във връзка с оплаквания, датиращи месец преди това, може да се квалифицира като необходимост от неотложни действия, даващи право на адвоката да осъществява процесуално

представителство по смисъла на чл.24, ал.1, т.3 ЗА в отлика от изискването това да се осъществява въз основа на писмено пълномощно (чл.25, ал.1 ЗА). По идентичен начин е уреден институтът на осъществено представителство без представителна власт, при което лицето, от името на което е сключен договор без представителна власт, може да го потвърди (чл.42, ал.2 З.). Подобно потвърждаване, изискуемо по силата на чл.25, ал.3 ЗА, чл.42, ал.2 ЗЗД, чл.33 ГПК и чл.93, ал.4 НПК, макар и не в същото съдебно производство, упълномощителят С. потвърди изрично в съдебно заседание на 31.01.2018 г. - „за развитието на делото пред втората инстанция по обжалване на НП съм разчитал изцяло на адвоката си адв.С.“.

Съвкупната преценка на всички горепосочени факти и обстоятелства по делото доказва по категоричен и несъмнен начин необходимостта от провеждане на продължително лечение в период, съвпадащ с периода на подготовка за о.с.з. на 12.02.2016 г. по нахд № 10050/2015 г. на АССГ, което от своя страна е довело до невъзможност за подписване на писмено пълномощно от С.. Въпреки това адв.С. е осъществил процесуално представителство по нахд № 10050/2015 г. на АССГ. Потвърждаването на упълномощаването логично е извършено в по-късен период и по повод на производството по ЗОДОВ, доколкото с постановяване на решението от 12.03.2016 г. нахд № 10050/2015 г. на АССГ съдебното производство е приключило. Въпреки това не е налице основание да не се кредитират обясненията на С., независимо, че касаят благоприятни за него факти, че действията на адв.С. по нахд № 10050/2015 г. на АССГ са извършени въз основа на устно упълномощаване, допустимо според разпоредбата на чл.25, ал.3 ЗА.

По силата на чл.36, ал.1 ЗА адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде справедлив и обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа. Съобразно размера на отменените от АССГ глоби общо от 3700 лв. минималното адвокатско възнаграждение по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 489 лв. Удостовереното в пълномощното от 28.01.2016 г. възнаграждение от 500 лв. е в близък до минималния по Наредба № 1/2004 г. размер. Съдът няма основания да не кредитира този размер като реално заплатен, още повече, че пълномощното от 28.01.2016 г. с един автентичен подпис има характер на разписка за получената сума. В идентичен смисъл са мотивите на ТР № 1/2017 г. на О. на ВАС – спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да се присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на [чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата](#) - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В случая, претендираният размер на адвокатско възнаграждение, определено в минимума по Наредба № 1/2004 г., е обоснован и справедлив в цитирания по-горе смисъл. Още повече, че възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издадено незаконосъобразно наказателно постановление, отменено по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която

ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер. В случая са налице всички изискуеми предпоставки – налице е отменено наказателно постановление по нахд № 10050/2015 г. на АССГ с помощта на адвокатската защита на адв.С., като заплатеното възнаграждение е обосновано, справедливо и съразмерно, доколкото почти съвпада с минималния размер по Наредба № 1/2004 г. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен в предявения размер на адвокатското възнаграждение от 500 лв. и отхвърлен относно претендираната държавна такса от 10 лв. Съобразно задължителното тълкуване, дадено на т.4 от Тълкувателно решение №3/2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая НП е отменено със съдебно решение от 12.03.2016 г., поради което следва да се уважи претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва от по-късен момент, считано от предявяване на исковата молба на 28.11.2017 г.

Неоснователно е позоваването от страна на ответника на съдебна практика по решение № 6263/18.05.2017 г. по адм.д. № 681/2016 г. на ВАС. Решението няма задължителен характер и даденото в него разрешение по неприсъждане на законна лихва не се споделя от други състави на ВАС, напр. Решение № 9842 от 24.07.2017 г. по адм. д. № 14399/2015 г., III отд. на ВАС.

При този изход на спора на ищеца следва да се присъдят сторените в производството разноски от 10 лв. държавна такса и 300 лв. адвокатски хонорар съобразно уважената част от иска, или сума в размер на 303.92 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ с адрес [населено място], [улица] да заплати на С. К. С. от [населено място] хан, [община], [улица], ЕГН [ЕГН] на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди в размер на 500 лв. (петстотин лева), ведно със законната лихва от 28.11.2017 г. до окончателното изплащане на сумата и разноски в размер на 303.92 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. К. С. от [населено място] хан, [община], [улица], срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 10 лв. – държавна такса по нахд № 10050/2015 г. на АССГ.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: